

Évközi 16. Vasárnap A

*Nincs Isten rajtad kívül,
aki mindeneknek gondját viselné. (Bölcs 12,13)*

Olvasmány

Bölcsesség 12,13.16-19

Nincs Isten rajtad kívül, aki mindeneknek gondját viselné, nem kell hát bizonyítanod, hogy nem ítéltél igazságtalanul. Hiszen hatalmad az alapja igazságosságodnak, és mivel mindenek Ura vagy, kész vagy mindent megkímélni. Mutatsz ugyan erőt, ha kétségbe vonják hatalmadat, és bünteted azok merészségét, kik nem ismernek el téged, de fékezed hatalmadat, enyhén ítélsz és nagy kíméléssel igazgatsz minket, mert akkor gyakorold hatalmadat, amikor csak akarod. Mindezzel pedig arra tanítottad népedet, hogy igaznak, emberségesnek kell lennie, és azzal a jó reménnyel töltötted el gyermekeidet, hogy amikor ítélsz, alkalmat adsz a bűnök megbánására.

Szentlecke

Rómaiakhoz 8,26-27

Testvéreim! Gyöngeségünkben segítségünkre siet a Lélek, hisz mi még azt sem tudjuk, hogy hogyan kell helyesen imádkozni. A Lélek azonban maga könyörög bennünk, emberi szóval ki nem fejezhető fohászkodással. Isten pedig, aki a szíveket vizsgálja, tudja, hogy mit kíván bennünk a Lélek, mert ő Isten tetszése szerint jár közben a szentekért.

Evangélium

rövidebb forma: Máté 13,24-30

Abban az időben: Jézus egy másik példabeszédet is mondott a tömegnek: "A mennyek országa olyan, mint amikor egy ember jó magot vetett a földjébe. Amíg az emberek aludtak, jött az ellenség,

konkolyt vetett a búza közé, és elment. Amikor a vetés kikelt és kalászba szökkent, felütötte fejét a konkoly is. Akkor a szolgák odamentek a gazdához, és megkérdezték: 'Uram, te ugye jó magot vetettél a földedbe? Honnét került hát bele a konkoly?' Az így válaszolt: 'Ellenséges ember műve ez.' A szolgák erre megkérdezték: 'Akarod-e, hogy elmenjünk és kiszedjük belőle?' Ő azonban így felelt: 'Nem, nehogy a búzát is kitépjétek, amikor a konkolyt kiszeditek! Hagyjátok, hadd nőjön az aratásig mindkettő. Aratáskor majd megmondom az aratóknak: Előbb a konkolyt gyűjtsétek össze, kössétek kévébe, hogy elégezzük, a búzát pedig hordjátok a magtáramba!'''

Elmélkedés

"Tiszta" és "makulátlan" Egyház: olyan kísértés, amely 2000 éve mindig visszatér, hogy az Egyházat, a hívők közösségét minden "gyomtól" megtisztítsák. Az apostolokat is mindig újra elfogta ez a vágy ("Uram, hívjuk le rájuk az istennyilát, hogy föleméssze őket?" Lk 9,54). És a mai evangéliumban alulmarad ez az emberben oly mélyen élő ősi vágy: elválasztani, kategorizálni és tisztába tenni. A szolgák felajánlják, hogy kigyomlálják a gatz, de a jó gazda megfontolt, hagyja, hogy mindkettő növekedjék az aratásig.

Az Úr elsősorban a búzáról gondoskodik: a jó magoknak minden lehetőséget meg akar adni a növekedéshez és meg akarja akadályozni, hogy tévedésből kitépjék a gazzal. Szolgáival ellentétben nem a gyomok bőségét látja elsősorban, hanem a kicsiny gabonákban rejlő igéretet.

Ugyanígy viselkedik velünk, a hívők közösségével: fennállása óta bűnösökből és szentekből áll az Egyház. De mikor lépi túl a határt? A buzgóbbak mindig kísértést szenvedtek és szenvednek, hogy kitépjék a gyomot. Látszólag tudják is, hol van gyom. De Isten nagyobb és jóságosabb. Tud várni és mindenkinek lehetőséget ad és hagyja, hogy végigjárja útját. Mert egymásba fonódik a jó és a rossz, az igazság és a tévedés. Nincs olyan tévtan, aminek ne lenne valamennyi igazságtartalma, éppúgy, ahogy tökéletesen tiszta és igaz hittétel sem nagyon van. Az is át van itatva emberi tévedésekkel és kudarcokkal. Éppígy bennünk is keveredik a jó és a rossz és egész életünkben feladatunk, hogy megkülönböztessük bensőnkben a jó és gonosz megmozdulásokat. Ami érvényes ránk, az érvényes az egész Egyházra, amely egyes emberekből áll. Arra hivatott, hogy a megkülönböztetés útját élje: igazság és hamisság, jó és gonosz, búza és gyom között. De arra nem hivatott, hogy már most tökéletes és tiszta Egyház legyen, nem hivatott gyomlálásra és kiirtásra. Ez Isten feladata. A betakarítás napján Ő választja el a búzát és a gyomot. Akkor majd mi is megtudjuk, mi búza és mi gyom. Lehet, hogy nagyon meg fogunk lepődni.

Évközi 16. Vasárnap A

*Nincs Isten rajtad kívül,
aki mindeneknek gondját viselné. (Bölcs 12,13)*

Olvasmány

Bölcsesség 12,13.16-19

Nincs Isten rajtad kívül, aki mindeneknek gondját viselné, nem kell hát bizonyítanod, hogy nem ítéltél igazságtalanul.

Hiszen hatalmad az alapja igazságosságodnak, és mivel mindenek Ura vagy, kész vagy mindent megkímélni. Mutatsz ugyan erőt, ha kétségbe vonják hatalmadat, és bünteted azok merészségét, kik nem ismernek el téged, de fékezed hatalmadat, enyhén ítélsz és nagy kíméllettel igazgatsz minket, mert akkor gyakorold hatalmadat, amikor csak akarod.

Mindezzel pedig arra tanítottad népedet, hogy igaznak, emberségesnek kell lennie, és azzal a jó reménnyel töltötted el gyermekeidet, hogy amikor ítélsz, alkalmat adsz a bűnök megbánására.

Szentlecke

Rómaiakhoz 8,26-27

Testvéreim! Gyöngeségünkben segítségünkre siet a Lélek, hisz mi még azt sem tudjuk, hogy hogyan kell helyesen imádkozni. A Lélek azonban maga könyörög bennünk, emberi szóval ki nem fejezhető fohászkodással. Isten pedig, aki a szíveket vizsgálja, tudja, hogy mit kíván bennünk a Lélek, mert ő Isten tetszése szerint jár közben a szentekért.

Evangélium

hosszabb forma: Máté 13,24-43

Abban az időben: Jézus egy másik példabeszédet is mondott a tömegnek: "A mennyek országa olyan, mint amikor egy ember jó magot vetett a földjébe. Amíg az emberek aludtak, jött az ellenség, konkolyt vetett a búza közé, és elment. Amikor a vetés kikelt és kalászba szökkent, felütötte fejét a konkoly is. Akkor a szolgák odamentek a gazdához, és megkérdezték: 'Uram, te ugye jó magot vetettél a földedbe? Honnét került hát bele a konkoly?' Az így válaszolt: 'Ellenséges ember műve ez.' A szolgák erre megkérdezték: 'Akarod-e, hogy elmenjünk és kiszedjük belőle?' Ő azonban így felelt: 'Nem, nehogy a búzát is kitépjétek, amikor a konkolyt kiszeditek! Hagyjátok, hadd nőjön az aratásig mindkettő. Aratáskor majd megmondom az aratóknak: Előbb a konkolyt gyűjtsétek össze, kössétek kévébe, hogy elégessük, a búzát pedig hordjátok a magtáramba!'"

Azután egy másik példabeszédet is mondott nekik: "A mennyek országa olyan, mint a mustármag, amelyet egy ember elvetett a földjébe. Bár kisebb ez minden más magnál, mégis, amikor felnő, nagyobb minden veteménynél. Fává terebélyesedik, úgyhogy jönnek az ég madarai és ágai között fészket raknak."

Végül ezt a példabeszédet mondta nekik: "A mennyek országa olyan, mint a kovász, amelyet fog az asszony, belekever három véka lisztbe, és az egész megkel tőle."

Mindezt példabeszédekben mondta el Jézus a sokaságnak, és példabeszéd nélkül nem mondott nekik semmit, hogy beteljesedjék, amit a próféta mondott:

Példabeszédekre nyitom ajkamat, s hirdetem, mi rejtve volt a világ kezdetétől.

Akkor elbocsátotta a tömeget, és hazament. Tanítványai pedig odajárultak hozzá és kérték: "Magyarázd meg nekünk a szántóföldről és a konkolyról szóló példabeszédet!" Erre ő ezekkel a szavakkal válaszolt:

"Aki a jó magot veti, az az Emberfia. A szántóföld a világ, a jó mag az ország fiai, a konkoly pedig a gonosz fiai. Az ellenség, aki ezeket elveti – az ördög. Az aratás a világ vége, az aratók pedig az angyalok. Ahogy a konkolyt összeszedik és tűzre vetve elégetik, úgy lesz a világ végén is. Az Emberfia elküldi angyalait, hogy szedjék össze országában mindazt, ami botrányos, és minden törvényszegőt. Ezeket tüzes kemencébe vetik: ott sírás lesz és fogcsikorgatás. Az igazak pedig mint a nap, ragyogni fognak Atyjuk országában.

Akinek van füle, hallja meg!"

Elmélkedés

"Tiszta" és "makulátlan" Egyház: olyan kísértés, amely 2000 éve mindig visszatér, hogy az Egyházat, a hívők közösségét minden "gyomtól" megtisztítsák. Az apostolokat is mindig újra elfogta ez a vágy ("Uram, hívjuk le rájuk az istennyilát, hogy föleméssze őket?" Lk 9,54). És a mai evangéliumban alulmarad ez az emberben oly mélyen élő ősi vágy: elválasztani, kategorizálni és tisztába tenni. A szolgák felajánlják, hogy kigyomlálják a gazt, de a jó gazda megfontolt, hagyja, hogy mindkettő növekedjék az aratásig.

Az Ur elsősorban a búzáról gondoskodik: a jó magoknak minden lehetőséget meg akar adni a növekedéshez és meg akarja akadályozni, hogy tévedésből kitépjék a gazzal. Szolgáival ellentétben nem a gyomok bőségét látja elsősorban, hanem a kicsiny gabonákban rejlő ígéretet.

Ugyanígy viselkedik velünk, a hívők közösségével: fennállása óta bűnösökből és szentekből áll az Egyház. De mikor lépi túl a határt? A buzgóbbak mindig kísértést szenvedtek és szenvednek, hogy kitépjék a gyomot. Látszólag tudják is, hol van gyom. De Isten nagyobb és jóságosabb. Tud várni és mindenkinek lehetőséget ad és hagyja, hogy végigjárja útját. Mert egymásba fonódik a jó és a rossz, az igazság és a tévedés. Nincs olyan tévtan, aminek ne lenne valamennyi igazságtartalma, éppúgy, ahogy tökéletesen tiszta és igaz hittétel sem nagyon van. Az is át van itatva emberi tévedésekkel és kudarcokkal. Éppígy bennünk is keveredik a jó és a rossz és egész életünkben feladatunk, hogy megkülönböztessük bensőnkben a jó és gonosz megmozdulásokat. Ami érvényes ránk, az érvényes az egész Egyházra, amely egyes emberekből áll. Arra hivatott, hogy a megkülönböztetés útját élje: igazság és hamisság, jó és gonosz, búza és gyom között. De arra nem hivatott, hogy már most tökéletes és tiszta Egyház legyen, nem hivatott gyomlálásra és kiirtásra. Ez Isten feladata. A betakarítás napján Ő választja el a búzát és a gyomot. Akkor majd mi is megtudjuk, mi búza és mi gyom. Lehet, hogy nagyon meg fogunk lepődni.